

SQVALLERTUNGA, f. 1. (fam.) Se *Sqvallerbytta*.

SQVALLERÖRT, f. 3. Se *Svallerört*.

SQVALLRA, v. fl. 1. 1) Hemligen omtala något, som man fått höra och som nedsätter en annan eller länder till att uppretta någon emot honom. *Någon måtte ha s-l. S. om en ting. S. på någon*, hemligen omtala hyvad en annan sagt eller gjort, i afsigt att ådraga honom förtret o. s. v.; förtala, baktala. (Fam.) *S. ur skolen*, omtala något, som man bort tiga med. — 2) (fam.) Sladdra, pladdra, prata. *S. bort tiden*, fördrifva tiden med prat. *S. út*, prata ut. — *Sqvallerande*, n. 4.

SQVALLRA, f. 1. (fam.) 1) Se *Sqvallerbytta*. — 2) (skämtv.) Tunga. *Hålla s-n*, hålla munnen. — 3) Fågelslägget Gracula.

SQVALLRARE, m. 3. En, som sqvallrar, är fallen för att sqvallra.

SQVALP, n. 3. 1) Häftig rörelse af vatten, då vågorna slå emot hvarandra eller kasta stänk ifrån sig. *Vågornas s. — 2)* (fam.) Se *Squal*. 2.

SQVALPA, v. n. 1. Säges om vatten eller annan vätska, som häfves fram och tillbaka, så att vågor slå upp emot hvarandra och kasta upp stänk. *Vattnet s-r emot båten, emot muren, upp på stranden. S. i'n*, kastas in genom sqvalpning. *S. öfver*, säges om vatten eller annat flytande ämne i ett kärl, då det sqvalpar så, att något slås ut öfver bräddarna. — *V. a.* Försätta i sqvalpning. *S. bört, öfver*, genom sqvalpning utspilla. *S. om, út*, se *Omsqvalpa, Utsqvalpa*. *S. ihóp*, blanda genom sqvalpning. — *Sqvalpan-de*, n. 4.

SQVALREGN, n. 3. Så starkt regn, att det sqvalar i diken och rännstenar.

SQVALREGNA, v. impers. 1. Regna så starkt, att det sqvalar i diken och rännstenar.

SQVALT, n. sing. (fam.) Sqvaltande.

SQVALTA, v. n. 1. (fam.) Ösa eller röra uti vatten, så att det spilles öfver och väter ned golf, bord, o. s. v. — *Sqvaltande*, n. 4.

SQVALTA, f. 1. (fam.) Se *Sqvaltquarn*.

SQVALTBÄCK, m. 2. Bäck, som endast vissa tider på året har vatten.

SQVALTIG, a. 2. (fam.) Af beskaffenhet att medföra sqvalt. *S-t göra*.

SQVALTQVARN, f. 2. (fam.) Liten quarn, som drifves af vattnet i en sqvaltbäck.

SQVALTORRE, m. 2. pl. — *orrar*. (jäg.) Orre, som spelar afskildt, ej i lek.

SQVAPP! int. Uttryck, hvarmed betecknas fallet af en tung, mjuk och blöt massa.

SQVATTER, n. sing. Det läte, som ancor och skator hafva.

SQVATTRA, v. n. 1. Låta som en anka eller skata.

SQVATTRA, f. 1. ell. **SQVATTRAM**, m. sing. En ört med hvita blommor och stark lukt, i skogskärr. Ledum palustre. Kallas äfv. Sqväkra och Getpors.

SQVÅKA, v. n. 2. Låta som grodor. — *Sqvåkande*, n. 4.

SQVÅKRA, f. sing. Se *Sqvattr*, f.

SQVÄTT, m. 2. (fam.) Något helt litet af ett flytande ämne. *En s. mjölk*.

SQVÄTTA, v. a. 1. (fam.) Utslå, uthålla, utspilla sqvättar af ett flytande ämne; drypa, utspruta, pinka litet här och der. — *Sqvättande*, n. 4.

SQVÄTTALS, adv. En sqvätt då och då; en sqvätt här och der; i flera sqvättar.

ST! int. Utrop, då man vill anbefalla tystnad. **STAB**, m. 3. Befäl och militäre tjenstemän vid en trupp (bataljon, regemente, brigad, division) eller en armé. *Öfre s.*, bestående af officerare och tjenstemän af officers rang. *Lågre s.*, af underofficerare och personer med underofficers rang. Bildar några sammansättningar såsom Generalstab, Regementsstab, m. fl.

STABBE, m. 2. pl. *stabbar*. (prov.) Se *Stubbe*. (Fam.) *Per S.*, kort och tjock karl.

STABBIG, a. 2. (fam.) Helt kort, men tjock.

STABEL, stáb'l, a. 2. (lat. *Stabilis*) Stadig, varaktig, bestående.

STABILITET, ---ét, f. 3. Stadighet, varaktighet, bestånd.

STABRAK, -ák, n. 3. (sannolikt af *Stad*, ställe, och *Bragd*, förändring) Se *Solstånd*. — Skrifves äfv. *Starbrak*.

STABSKAPITEN, ---én, m. 3. Kapiten utan kompani, tillhörande en stab.

STABSOFFICER, stabsäffiser, m. pl. — *officerare*. Benämning på de högre officerarne, ned ifrån majoren.

STACCATO, -áto, n. sing. (ital.; i musik) Betecknar, att hvarje ton bör noga skiljas ifrån föregående och efterföljande.

STACK, m. 2. (pop. o. fam.; sannolikt af *Stackig*) *Draga s.*, säges om ett slags sätt att lotta, då man sätter längre och kortare strån emellan fingrarna, och låter de lottande draga hvar sitt, hvarvid lotten faller på den, som fått det kortaste.

STACK, m. 2. Stor hög af något ämne, vanligen kägelformig, toppig eller fyrkantig, såsom Halm-, Hö-, Ved-, Dyng-, Myrstack.

STACKA, v. a. 1. Upphoppa i stack. *S. hö, halm*.

STACKARE, m. 3. (af *Stafkarl*, tiggare) 1) Arm, fattig person. *En fattig s. — 2)* En, som ingenting kan, förmår eller duger till; odugling; klen, svag, sjuklig, rädd, dum, enfaldig person. *En s. till karl. En rädd s. En god, enfaldig s. En svag s. En liten s. En sådan s!* — *Syn.* Lappare, Prackare, Lappriskarl, Prack-syl, Struntkarl, Askfis. — 3) Beklagansvärd meniska. *Jag arme s! S. han, om...*, olycklig han, om... *S. den som...* — *Stackars*, genitiv, brukas adjektivt och oböjligt i samma betydelse som Arm, Beklagansvärd. *Den s. karlen. Den s. qvinnan. Det s. barnet. S. karl! S. menniska! S. flicka! S. liten! De s. bönderna. En s. fattig fan.*

STACKET, se *Staket*.

STACKIG, a. 2. (fam.) Allt för kort, mycket kort. *S. karl. S-t svar*. (Ordspr.) *Stränga herrar få s-t valde*.

STACKIGHET, f. 3. (fam.) Mycken korthet.

STACKIGT, adv. (fam.) Mycket kort. *Svara s.*

STACKMYRA, f. 1. En art myra, svart med brunröd hals; bygger de stora myrstackarna i barrskogar. *Formica rufa*.

STACKNING, f. 2. Göromålet att stacka.

STAD, m. 3. pl. *städer*. (af *Stå*) 1) (utan plural) a) (ursprungl.) Ställe. Bibehålles för denna bem. numera endast i vissa sammansättningar, såsom: Allestädes, Annorstädes, Ingenstädes, Tillstädes, Åstad. — b) Läge, tillstånd, omständigheter, ställe. *I min s. I hans s. och ställe. Hvar i sin s.* Deraf Stadhållare (Lieutenant, Statthalter), nu Ståthållare. — c) Fast, varaktig plats; bostad. *Hafva ingen varaktig s.* Brukas nästan endast i detta och dylika uttryck. Deraf *Stanna*